

OPINIÓ

Poder i desig

Ariadna Romans i Torrent Politòloga i filòsofa

30 de juny de 2023 05:30

Fa unes setmanes **Anna Pazos** publicava el llibre *Poder i desig* amb l'Editorial Fragmenta, com a part de la sèrie Assaltar la Bíblia. Des de fa uns mesos soc escoltadora de *Les Golfes*, un pòdcast on l'autora, juntament amb **Júlia Bacardit**, conversen sobre temes dispars i variats que, personalment, sempre em desperten interès. Com una intrusa a una conversa entre amigues a la taula del costat d'una terrassa, m'agrada sentir-les parlant sobre examants, dades curioses d'arreu del món o records compartits i en solitari sobre vivències en altres països. Lluny de casa, aquestes converses encara fan més gràcia, perquè aquí a Amsterdam és poc habitual poder escoltar la conversa de la taula del costat si no parles holandès.

La cosa és que, quan vaig veure que Pazos havia escrit un llibre no vaig dubtar a voler-lo llegir, i encara més si el tema al que referia era, per una banda, episodis bíblics i, per l'altra, temes tan candents com el poder i el desig. Com ella mateixa exposa, el llibre és una excusa per parlar sobre un tema a partir de la Bíblia, on l'autora relaciona i intersecciona també reflexions d'algunes de les grans filòsofes de la modernor, com ara **Hannah Arendt** o **Simone de Beauvoir** i escriptores pensadores com **Natalia Ginzburg** o **Doris Lessing**. El poder i el desig no son temes nous a la literatura catalana, i molt menys en el pensament contemporani global. Però Pazos té una manera íntima de relacionar-los, de pensar-los i reflexionar-los

que no deixa indiferent a ningú. A partir de la història de la dona de Putifar i l'esclau Josep, l'autora fa un recorregut molt femení en temes com l'eros, la subjugació femenina, l'alliberació de la dona en tot de la passió en la vida social personal, on explica molt que, com explica, no en té res, o inani, perquè

Utilitzem 'cookies' pròpies i de tercers per millorar l'experiència de navegació i

mostrar-li publicitat i continguts del seu interès. [Més informació](#)

Acceptar

"la intimitat al final és el que decideixes mostrar i el que no", i el que hom posa en paraules en un llibre sempre serà una cosa que està disposada a compartir.

"Que hem d'acceptar que, per molt que lluitem a contracorrent, no deixem de ser salmons i el corrent de l'aigua, a vegades, ens pot superar. I tampoc passa gran cosa, si ens supera. No s'acaba el món"

El desig i el poder sovint els confonem amb l'amor, però son una altra cosa. Com diu l'autora, cal un cervell i un cor, a la vida, però tenen dues funcions diferents. I ni el poder ni el desig es troben al primer o al segon, malgrat que sempre es troben estretament associats. Mentre llegia aquest llibre em ressonava una altra lectura que vaig fer fa unes setmanes: *Pura Passió*, de l'**Annie Ernaux**. Els cors trencats, els encontres estranys amb senyors a l'autobús, el desig desenfrenat que es converteix en una espècie de subjugació consentida i empresonadora o la comoditat que, en aquesta subjugació i deixant-se emportar pel desig, la dona evita el seu poder. En paraules de Beauvoir, Pazos recorda que "l'home la protegeix (a la dona) materialment i li estalvia el risc metafísic d'una llibertat que ha d'inventar-se els seus propis fins sense ajuda" (Beauvoir 1968b: 28). Recordant Ginzburg, l'ànsia per trobar el company definitiu és un procés exaltat de prova i error. Una ànsia furiosa per rendir-se a alguna cosa. Així, hi ha una certa ambivalència en qui serà el desgraciat definitiu que rebrà la subjugació definitiva, aquell que exercirà un poder que, d'una banda, deriva del desig femení i, per l'altra, la retén i la coarta.

Més info: [Balla, Nana](#)

Hi ha una cosa que m'agrada, de com escriu l'Anna Pazos: reconeix obertament les contradiccions de la dona moderna. I no en renega. Lluny d'aquelles autores que procuren només centrar-se en les coses bones o dolentes, en les coses que hem de canviar, en les coses a les quals hem de renunciar o les coses que hem de reclamar, ella traspua entre línies que, al

capdavall, fem el que podem. Que hem d'acceptar que, per molt que lluitem a contracorrent, no deixem de ser salmons i el corrent de l'aigua, a vegades, ens pot superar. I tampoc passa gran cosa, si ens supera. No s'acaba el món. Recordant a Beauvoir, tota persona és una combinació de facultats

Utilitzem 'cookies' pròpies i de tercers per millorar l'experiència de navegació i

mostrar-li publicitat i continguts del seu interès. [Més informació](#)

[Acceptar](#)

transcendència, de restriccions i possibilitats". I no hi ha millor manera que fent ressonar aquest missatge per acabar aquest article amb les paraules de l'autora:

Estar desperta és reconciliar-se amb l'ambivalència i evitar caure en el pilot automàtic o en pensaments prefabricats. Ser conscient de les inclinacions i el temperament propi. Mantenir viu, i amb tota l'honestedat disponible, el diàleg interior. Acceptar també que no podem viure com si la resta de gent no existís i que, com finalment conclou Beauvoir, l'única manera de ser verdaderament lliure és buscant alhora la llibertat dels altres.

MÉS INFORMACIÓ

AVUI ET DESTAQUEM

 Utilitzem 'cookies' pròpies i de tercers per millorar l'experiència de navegació i mostrar-li publicitat i continguts del seu interès. [Més informació](#) [Acceptar](#)